

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **T. W.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Hasalou
sídlem Radniční 237/13, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2021, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 8. 3. 2021, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“).
2. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 18. 2. 2020 v 9.06 h na ulici Jesenická v Šumperku ve směru od Rapotína u domu č. p. 63 řídil vozidlo registrační značky X v takové době po požití alkoholického nápoje, pod kterou byl ještě pod vlivem alkoholu. Žalobci byl naměřena analyzátozem alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510 v 9.07 h hladina nejméně 0,03 promile. Tímto nedbalostním jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2

písm. b) ZSP. Městský úřad žalobci uložil za přestupek pokutu ve výši 2 500 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na šest měsíců a paušální náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.

3. Žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu tak, že upřesnil znění výroku, zejména konkretizoval, že naměřená hodnota alkoholu v dechu činila 0,27 promile a teprve po odečtu přípustné odchylky 0,24 promile činila tato hodnota 0,03 promile. Proti této změně žalobce nebrojil.
4. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nesprávné provedení dechových zkoušek, nedostatečné dokazování a absenci materiálního znaku přestupku.
5. Správní orgány se nevypořádaly se všemi argumenty žalobce.
6. Dechové zkoušky byly provedeny v rozporu s metodikou (Pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory dechu, dále jen „metodika“), protože správní orgány nevyloučily přítomnost tabákového nebo jiného kouře v dechu žalobce.
7. Po konzumaci kapek proti kašli je možné dočasně očekávat zvýšenou hladinu alkoholu v dechu, nikoli v krvi, která zjišťována nebyla. K ovlivnění řidiče alkoholem tak nemohlo dojít.
8. Hladina alkoholu v dechu byla hraniční, ve výši tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi. Správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav a neunesly důkazní břemeno o spáchání přestupku.
9. Správní orgány neprokázaly materiální znak přestupku, tedy společenskou škodlivost jednání žalobce.
10. Správní orgány porušily zásadu zákonnosti, oficiality, zneužití správního uvážení, materiální pravdy, vyšetřovací, volného hodnocení důkazů, zásadu *in dubio pro reo*, právo žalobce na obhajobu, na předkládání a navrhování důkazů a právo na spravedlivý proces. Žalovaný porušil § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), protože neprovedl správně přezkum rozhodnutí městského úřadu. Správní orgány porušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
11. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 8. 3. 2021 poukázal na to, že žalobce s naměřenými hodnotami alkoholu v dechu souhlasil a odběr krve nežádal. Žalobce při ústním jednání sdělil, že bezprostředně před dechovou zkouškou požil kapky proti kašli Bromhexin. Skutečnost, že tyto kapky obsahují alkohol, žalobce zjistil až po dechové zkoušce. Alkohol se nemohl dostat do krve. Policista M. P. jako svědek vypověděl, že žalobce měl před dechovou zkouškou zasklené oči, byl z něj cítit alkohol a že žalobce přiznal, že předchozí večer pil víno. Žalobce podepsal výtisky z analyzátoru a odběr krve nepožadoval. Silniční kontrola trvala deset až patnáct minut. Policisté po zastavení vozidla jdou hned k řidiči, měli ho celou dobu na očích a už při jejich příchodu byl ze žalobce cítit alkohol. Policista M. C. ve svědecké výpovědi potvrdil, že žalobce výsledky obou dechových zkoušek podepsal a odběr krve nežádal. Silniční kontrola trvala asi dvacet minut. Po celou dobu kontroly byli oba policisté u žalobce a žalobce neměl možnost se před zkouškou napít. Jak osvědčili oba policisté, od zastavení vozidla do provedení dechové zkoušky uplynula maximálně jedna minuta, protože policisté mají dechový

analyzátor vždy u sebe. Žalobce v podání vysvětlení doznal, že vypil půl litru vína předchozího večera, mezi 21. a 22. hodinou. Podle příbalové informace kapky Bromhexin obsahují 41 % alkoholu a mohou ovlivnit řízení motorových vozidel. Městský úřad zjistil soulad postupu v daném případě s metodikou. Mezi dechovými zkouškami byl rozdíl šest minut (více než metodikou požadovaných pět) a 7,41 % v naměřených hodnotách alkoholu v dechu (metodika stanoví nejvýše 10 %). Jednání žalobce bylo pro společnost nebezpečné. Ohrozilo zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví a zájem na ochraně majetku proti osobám, které řídí pod vlivem alkoholu. Zákonná úprava vychází z tzv. nulové tolerance alkoholu v organismu řidiče.

12. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** odmítl tvrzení žalobce, že falešnou pozitivitu zkoušek alkoholu v dechu způsobilo užití kapek Bromhexin. Po odmítnutí této verze žalobce přišel po více než jednom roce po spáchání přestupku v druhém odvolání s novou verzí, že kouřil před provedením dechové zkoušky, což mohlo způsobit poškození či poruchu analyzátoru. Po verzi s vypitím vína večer před dechovou zkouškou jde o třetí skutkovou verzi. Žalobce své verze přizpůsobuje průběhu řízení. Žalovaný neměl pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Naměřené hodnoty alkoholu v dechu byly téměř stejné a prokázaly, že žalobce byl v době řízení vozidla ovlivněn alkoholem, byť jen v malém množství. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými a právními závěry městského úřadu. Dechová zkouška byla provedena v souladu se zákonem a metodikou a poskytuje spolehlivý důkaz o zjištění nenulové hladiny alkoholu v dechu. Při nulové toleranci k alkoholu při řízení vozidel není třeba zkoumat, zda a jakým způsobem byl řidič ovlivněn hladinou alkoholu v krvi a jak alkohol na řidiče působil, jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku č. j. 7 As 151/2016-23. V daném případě policisté použili k dechové zkoušce certifikovaný analyzátor, jak dokládá ověřovací list č. 7051-OL-D2051-19.
13. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí jakožto jednoho celku uvedl k námitce, že alkohol v dechu se nemohl dostat do krve, že použitý analyzátor dechu automaticky přepočítává hodnotu naměřeného alkoholu v dechu na hodnotu alkoholu v krvi a tuto zobrazuje jako výsledek měření (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 157/2017-42). Požadavek, aby testovaná osoba nekouřila, slouží především na ochranu samotného analyzátoru dechu, který by se mohl poškodit. Žalobce před prováděním dechové zkoušky a v jejím průběhu nekouřil, nejedl a nepil, policisté by mu to ani nedovolili a u zmíněného kouření jde o nevěrohodné a účelové tvrzení, které žalobce neprokázal.
14. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
15. **Ze správního spisu** soud ověřil, že podpis žalobce na výtiscích z analyzátoru je shodný s podpisem žalobce na plné moci advokátu, kterou přiložil k žalobě. Ostatně sám žalobce totožnost svého podpisu na výtiscích z analyzátoru nepopíral.
16. Podle úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce při silniční kontrole uvedl, že se necítil ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou. Večer před silniční kontrolou vypil půl litru vína Iršai Oliver. Vždy vypije jen půl litru, protože pak by jako muzikant nemohl

hrát. Po vypití vína málo jedl, jen kávu a dvě tabulky čokolády. Jinak je zdravotně v pořádku.

17. Žalobce při ústním jednání dne 22. 6. 2020 namítl, že před dechovou zkouškou požil kapky proti kašli. Policista – svědek M. P. dne 15. 7. 2020 vypověděl, že byl po zastavení stále u žalobce, který neměl možnost se třeba něčeho napít. Policista M. C. téhož dne jako svědek vypověděl, že žalobce přiznal, že den předtím pil víno a zkoušku na krev odmítl, protože k ní podle něj nebyl důvod.
18. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
19. Podle konstantní judikatury je třeba správní řízení z hlediska soudního přezkumu posuzovat v zásadě jako jeden celek (viz např. rozsudky NSS č. j. 7 As 72/2006-167, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. j. 4 Ads 104/2010-76 nebo č. j. 1 Afs 16/2011-55). Rozhodnutí orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného je tedy z hlediska hodnocení jejich přezkoumatelnosti nutno posuzovat v jejich vzájemném spojení.
20. Soud shledal napadené rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jakožto jeden celek **přezkoumatelné**. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
21. Z napadeného rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou.
22. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
23. Žalobce neuvedl, v čem měla spočívat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jestli šlo například o nedostatek důvodů, a to skutkových či právních, anebo o nesrozumitelnost. Žalobce svou námitku v závěru žaloby blíže neupřesnil, námitka byla zcela obecná.

24. Neopodstatněná byla námitka, že správní orgány **nezjistily skutkový stav v souladu se zákonem**.
25. Z provedeného dokazování nebylo zjištěno chybové hlášení analyzátoru alkoholu z dechu, ani nevystaly jiné pochybnosti o výsledku měření. Žalobce výtisky výsledků dechových zkoušek podepsal.
26. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že policisté žalobci při provádění silniční kontrole naměřili hodnoty 0,27 ‰ a po šesti minutách 0,25 ‰ alkoholu v dechu, po odečtení možné odchylky měření 0,24 ‰ se jedná o hodnoty 0,03 ‰, resp. 0,01 ‰. Měření bylo provedeno dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 s platnou kalibrací ze dne 9. 12. 2019 i ověřením platným do 11. 12. 2020 (jak se podává z ověřovacího listu a kalibračního protokolu, které jsou založené ve správním spise žalovaného).
27. Žalobce podle úředního záznamu policistů a podání vysvětlení souhlasil s naměřenými hodnotami, výtisky z analyzátoru podepsal a nepožadoval lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Podle úředního záznamu a podání vysvětlení žalobce objasnil, že vypil předchozího dne od 21 hodin do 22 hodin půl litru vína, že večer měl jen málo jídla, jednu kávu a dvě tabulky čokolády; ráno pak hned vzal svou přítelkyni domů.
28. Soulad provedeného měření s návodem k obsluze byl v průběhu řízení dostatečně zjištěn především výtisky z analyzátoru. Policisté žalobce s výtisky a naměřenými hodnotami seznámili, což stvrdil svým podpisem na těchto výtiscích a na oznámení přestupku. Podpis obviněného je v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 220/2016-29). Proto je třeba měření považovat za správné.
29. Žalobce výsledky měření relevantním způsobem nezpochybnil ani ve správním řízení ani v soudním řízení správním. To znamená, že žalobce nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 a 50 násl. správního řádu. Žalobce své tvrzení o vadách řízení neprokázal, přitom důkazní břemeno se při tomto tvrzení přeneslo na něj (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, č. j. 3 As 9/2013-35).
30. Námitku, že měření alkoholu v dechu mohlo ovlivnit kouření, vznesl žalobce až v druhém odvolání; policistům nic takového nesdělil. Ze záznamu o kontrole řidiče a z provedených svědeckých výpovědí policistů nevyplývalo, že by zaznamenali pach kouře nebo jiné psychotropní látky. Žalobce takovou skutečnost nebo námitku neuvedl ani v odporu proti příkazu, při prvním ústním jednání nebo ve vyjádření, ale až 29. 4. 2021 v druhém odvolání, tj. více než jeden rok po spáchání přestupku dne 18. 2. 2020. Žalobce kouření při provádění testu na alkohol v dechu ani těsně před jeho započítím neprokázal.
31. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že námitku kouření těsně před silniční kontrolou a během ní mohl žalobce vznést dříve, tj. při silniční kontrole (důležitosti tvrzené skutečnosti si je přitom nepochybně vědom i právní laik). I při plném respektování vyloučení aplikace zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v oblasti správního trestání (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 7/2011-48) se uplatnění žalobcovy námitky již po zastavení hlídkou jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka. Obrana tohoto typu, předestřená žalobcem až v pozdějším stádiu správního řízení se totiž může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako účelová.
32. K důvodu časového odstupu řízení motorového vozidla od požití alkoholu se NSS vyjádřil v rozsudku č. j. 5 As 126/2011-77, kde uvedl, že v případě, že osoba hodlá po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není namístě rozumně spoléhat na to, že

alkohol u ní nebude zjištěn. S ohledem na obecné povinnosti účastníků silničního provozu dle § 4 odst. 1 ZSP (chovat se ohleduplně a ukázněně, neohrožovat život, zdraví nebo majetek, přizpůsobit své chování jak technickým podmínkám, tak svým schopnostem a zdravotnímu stavu) je zřejmé, že na řidiče jsou při provozu vozidla kladeny zvýšené požadavky, co se týče hodnocení jejich vlastního stavu a způsobilosti. V projednávané věci žalobce uvedl, kdy a přibližně kolik alkoholu požil; k ověření jeho vlivu neučinil žádné další kroky a nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem. Pokud tak usoudil, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. V daném případě bylo na místě zachovat potřebnou míru opatrnosti a obezřetnosti.

33. Při porovnávání protichůdných tvrzení policistů a řidiče podezřelého z přestupku je třeba také uvážit, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá, zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu. Správní orgány se zabývaly věrohodností nabízených tvrzení žalobce. Z okolností bylo však zjevné, že jím uplatňované námitky jsou veskrze účelové především s ohledem na časový odstup, se kterým tato tvrzení uváděl. Žalobce při prováděné kontrole, v odporu ani při ústním jednání námitku nesprávného měření kvůli kouření neuvedl.
34. V souhrnu uvedené skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Za takové situace nebylo nutné provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu a správní orgány neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
35. Řidič se dopustí přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) ZSP, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z **tzv. nulové tolerance** k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 59/2010-78).
36. Objektem předmětného přestupku je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo.
37. Praxe správních orgánů se v tomto ohledu opírá především o metodiku, na niž v posuzované věci odkázal magistrát i žalovaný. Významem metodiky měření se NSS zabýval v rozsudku č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: *„Metodiku sice není možné samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“* V posuzovaném případě bylo prokázáno bez důvodných pochybností, že měření proběhlo v souladu s metodikou, co se týče dovolené odchylky mezi dvěma měřeními 7,4 % (méně než 10 %) a časového odstupu mezi zkouškami (šest minut oproti metodikou požadovaným nejméně pěti minutám).

38. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Naplnění formálních znaků představuje v obvyklých situacích i naplnění znaků materiálních, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti věci, které by naplnění znaku společenské škodlivosti bránily (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Obdobně k tomu uvádí též NSS v rozsudku č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20, že „v obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.“ Správní orgány se materiální stránkou v řadě případů výslovně zabývat nemusí, to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje (např. rozsudek NSS č. j. 1 As 24/2013-28, body 34 – 37).
39. Materiální znak hraje klíčovou roli v hraničních případech. V posuzovaném případě však žalobce netvrdil, proč by jeho jednání mělo postrádat společenskou škodlivost ve vztahu k jeho vůli k protiprávnímu jednání a uvědomění si škodlivého následku. Soud vzhledem k žalobním námitkám a okolnostem věci shledal, že jednání žalobce bylo společensky škodlivé. Šlo o běžný případ. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 11 Tdo 344/2017, www.nsoud.cz). V posuzovaném případě žalobce neprojevil žádnou sebereflexi, žádnou lítost a naopak fabuloval a předložil postupně tři verze příběhu. Správní soudy v obdobných případech stejné skutkové podstaty shledaly naplnění materiálního znaku přestupku, z nichž klíčový je rozsudek NSS č. j. 8 As 59/2010-78, zmíněný v bodě 35.
40. V posuzovaném případě vyplynuly rozpory mezi dvěma verzemi příběhu žalobce v rámci správního řízení. Žalobce ještě jinou, další, v pořadí třetí verzi uvedl před jeho zahájením. Je namístě připomenout, že úřední záznam (o podání vysvětlení, o spáchání přestupku) není důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, protože nebyl získán v průběhu správního řízení, tj. po oznámení správního řízení a poučení žalobce – v daném případě po doručení příkazu; úřední záznam poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115). Pokud však nastanou podstatné rozpory mezi skutečnostmi zjištěnými při podání vysvětlení a po zahájení správního řízení, je třeba, aby správní orgán rozpory vyjasnil, dotázel se na ně při ústním jednání a poté posoudil věrohodnost výpovědi obviněného z přestupku. Městský úřad se žalobce na důvody změny výpovědi žalobce nedotazoval a posoudil celou obhajobu žalobce a jeho procesní postup za nevěrohodné.
41. K obecným námitkám, jak je soud z žaloby citoval v bodě 8, konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu nebo konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 13/2007-100, č. j. 3 Azs 18/2004-37 nebo č. j. 4 As 3/2008-78).
42. Soud neprovedl dokazování metodikou, protože by bylo nadbytečné. Skutkový stav byl postaven najisto a žalobce neprokázal, že kouřil a navíc třikrát změnil svou verzi příběhu, z nichž ani jedna nejevila žádné známky věrohodnosti.

43. Závěrem soud shrnuje, že žalobní námitky byly nedůvodné. Napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, bylo srozumitelné a obsahovalo nosné důvody rozhodnutí. Dokazování ve správním řízení proběhlo v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a osvědčilo spáchání předmětného přestupku. Žalobce poskytl tři zcela odlišné verze příběhu, které vykazovaly podstatné rozpory a které nebyly věrohodné. Žalobce ani jednu z nich neprokázal, ačkoli se na něj přeneslo důkazní břemeno, a ani nevnesl do zjištěného stavu důvodné pochybnosti. Zkoušky alkoholu v dechu proběhly v souladu se zákonem i metodikou. Jednání žalobce bylo společensky škodlivé – žalobce svého jednání nelitoval a nebyly zde žádné okolnosti, které by žalobce vyvinily. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. prosince 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně